

ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 7426 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. dotyczącej rekompensaty kosztów związanych z powierzeniem usługi publicznej polegającej na stworzeniu i obsłudze ultraszerokopasmowej sieci łączności elektronicznej w departamencie Hauts-de-Seine (pomoc państwa N 331/2008 — Francja);

- ewentualnie, uchylenie kwestionowanego wyroku i skierowanie sprawy do Sądu w celu ponownego podjęcia postępowania;
- obciążenie Komisji, Département i Sequalum całymi kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Republikę Francuską;
- stwierdzenie, że Republika Francuska pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 36 i 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ orzekł w niewystarczający i wewnętrznie sprzeczny sposób w przedmiocie zarzutu dotyczącego braku zawodności rynku. Wnosząca odwołanie zarzuca w szczególności Sądowi, że oddalił jej argument, zgodnie z którym projekt THD 92 nie może zostać uznany za usługę w ogólnym interesie gospodarczym z powodu braku zawodności rynku wynikającej z obecności konkurencyjnych operatorów oferujących analogiczne usługi.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie czyni Sądowi zarzut, że naruszył prawo przy ocenie momentu, w którym należy ocenić istnienie takiej zawodności rynku. I tak zdaniem wnoszącej odwołanie zawodność ta powinna zostać oceniona w momencie, w którym zostaje wydany środek mający na celu zaradzenie zawodności rynku.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pkt 78 Wytycznych⁽¹⁾, uznając, iż „szczegółowa analiza”, jaką należy przeprowadzić w przypadku każdej pomocy państwa planowanej w tradycyjnym obszarze czarnym, nie wymaga wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

Wreszcie wnosząca odwołanie uważa, że stwierdzenie dokonane przez Sąd, że obszary, których wewnętrzna stopa zwrotu mieści się między 9 a 10,63 %, nie podlegają rekompensacie, jest ewidentnie nieprawidłowe. Skutki prawne, jakie w opinii Sądu wynikają z tego stwierdzenia, czyli brak nadmiernej rekompensaty i tym samym zgodność rozpatrywanego projektu z trzecim kryterium orzecznictwa wynikającym z wyroku w sprawie Altmark, są zatem błędne.

saty i tym samym zgodność rozpatrywanego projektu z trzecim kryterium orzecznictwa wynikającym z wyroku w sprawie Altmark, są zatem błędne.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji — Wytyczne wspólnotowe w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych (Dz.U. 2009, C 235, s. 7).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-325/10 Iliad i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 grudnia 2013 r. przez Iliad SA, Free infrastructure, Free SAS

(Sprawa C-624/13 P)

(2014/C 39/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Iliad, Free infrastructure, Free SAS (przedstawiciel: adwokat T. Cabot)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, Rzeczpospolita Polska, Département des Hauts-de-Seine

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie w całości wyroku wydanego przez Sąd w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-325/10 Iliad, Free infrastructure i Free przeciwko Komisji Europejskiej;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji przez spółki Iliad, Free infrastructure i Free poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2009 r. C(2009) 7426 wersja ostateczna dotyczącej rekompensaty kosztów związanych z powierzeniem usługi publicznej polegającej na stworzeniu i obsłudze ultraszerokopasmowej sieci łączności elektronicznej w departamencie Hauts-de-Seine (pomoc państwa N 331/2008 — Francja), jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia;
- skierowanie sprawy do Sądu, jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w przypadku gdy Trybunał orzeknie w sprawie;
- stwierdzenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, jeżeli Trybunał skieruje sprawę do Sądu do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich odwołań wnoszące odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

W pierwszej kolejności wnoszące odwołanie uważają, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie ustosunkował się do części zarzutu opartego na naruszeniu przez Komisję spoczywającego na niej obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE, odnoszącej się do wskazówki, która wynika z zobowiązań zaciągniętych przez władze francuskie i która świadczy o poważnych trudnościach napotkanych przez Komisję, na podstawie których Komisja była zobowiązana wszcząć takie formalne postępowanie wyjaśniające.

W drugiej kolejności czynią one zarzut Sądowi, że naruszył prawo przy obliczaniu czasu trwania postępowania w zakresie wstępnego dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję. Z jednej strony uważają one, że zgłoszenie dokonane przez Francję nie mogło zostać uznane za kompletne w wymaganym terminie i w związku z tym nie powinno być zostać wzięte pod uwagę. Z drugiej strony stoją one na stanowisku, że Sąd naruszył prawo, uznając żądanie przedstawienia „ewentualnych” uwag skierowane przez Komisję do władz francuskich jako żądanie udzielenia dodatkowych informacji w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾.

W trzeciej kolejności wnoszące odwołanie powołują się na bezwzględną przeszkodę procesową w związku z naruszeniem prawa przez Sąd, ponieważ nie stwierdził on z urzędu, iż Komisja nie mogła uznać spornej pomocy za zgodną z traktatem, gdyż zgłoszenie tej pomocy powinno być zostać uznane za wycofane na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Jako że władze francuskie nie odpowiedziały bowiem w odpowiednich terminach na żądania udzielenia dodatkowych informacji, sporne zgłoszenie powinno być zostać wycofane na podstawie art. 5 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia. W konsekwencji zdaniem wnoszących odwołanie Komisja nie była uprawniona do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zgłoszonego środka, co Sąd powinien był stwierdzić z urzędu w zaskarżonym orzeczeniu.

W czwartej kolejności podnoszą one, że Sąd naruszył prawo przy ocenie zawodności rynku. Owo naruszenie prawa wynika z faktu, że Sąd zastosował test powszechności zamiast testu zawodności rynku wynikającego z orzecznictwa w wyroku w sprawie *Olsen*, który to test polega na sprawdzeniu, czy konkurenci świadczą usługę analogiczną, a nie usługę powszechną.

W piątej kolejności wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo w ramach zastosowania w czasie przepisów prawa Unii Europejskiej do celów oceny zawodności rynku. Naruszenie prawa wynika z jednej strony ze zbadania zawodności rynku ograniczonej do danych odnoszących się do lat 2004 i 2005, zaś z drugiej strony z braku perspektywnej analizy rynku, aby sprawdzić, czy występowanie zawodności rynku jest udowodnione dla całego okresu powierzenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

Wreszcie wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi szereg sprzeczności w uzasadnieniu wyroku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10 Villeroy & Boch AG i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 listopada 2013 r. przez Villeroy & Boch AG

(Sprawa C-625/13 P)

(2014/C 39/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch AG (przedstawiciele: M. Klusmann, Rechtsanwalt, S. Thomas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 16 września 2013 r. w sprawach połączonych T-373/10, T-374/10, T-382/10 i T-402/10 w całości w zakresie, w jakim oddala skargę w odniesieniu do skarżącej;
- Posiłkowo — uchylenie art. 1 decyzji C(2010) 4185 wersja ostateczna wydanej przez pozwaną w dniu 23 czerwca 2010 r. w postaci wynikającej z zaskarżonego wyroku w części, która dotyczy skarżącej;
- Posiłkowo — odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 zaskarżonej decyzji pozwanej z dnia 23 czerwca 2010 r.;
- W dalszej kolejności — skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.